

поколінням. Особливу увагу варто звернути на те, як збагачується кожна людина внаслідок взаємодії з представниками інших культур, що саме допомагає людям співіснувати в європейському та світовому просторі [7].

Як показує практика організації виховного процесу у ВНЗ, культурна підготовка молоді – це новий напрямок гуманітарної освіти, тому теоретичне осмислення проблеми і шляхи практичного вирішення її потребують удосконалення. У статті теоретично узагальнено і розкрито підхід до вирішення важливого й актуального на даний час питання про виховання студентської молоді у педагогічному вузі.

Список використаної літератури

1. Бoryтко Н. М. Педагог в пространствах сoвременного вoспитання : Моноґрафiя / Научн. ред. Н. К. Сергеев. Волгоград : Перемена, 2001. – 214 с.
2. Бичко І. Українська ментальність і проблеми гуманітаризації національної вищої освіти / І. Бичко // Розбудова держави. – 1993. – №3. – С.58–63
3. Болгаріна В. Культура і полікультурна освіта /В. Болгаріна, І.Лощенова// Шлях освіти. – 2002. – №1. – С. 2–6.
4. Бойко А. М. Система педагогічної діяльності В. М. Верховинця / А. М. Бойко, Н. Ю. Дем'янюк // Формування національної культури молоді засобами народного мистецтва у контексті творчої спадщини В. М. Верховинця: Збірник наукових праць. – Полтава: ПДП ім. В. Г. Короленка, 1999. – С. 3–9.
5. Лиманський П. Т. Обробки українських народних пісень та переклади для академічного хору / Передмова Л. А. Гнатюк, Є. І. Тягла. – Полтава: ПДПУ ім. В. Г. Короленка, 2001. – С. 3–6.
6. Українська медична стоматологічна академія. Відділ культурно-освітньої діяльності. Інформаційно-аналітичний центр ВДНЗУ УМСА [Електронний ресурс] Режим доступу http://www.umsa.edu.ua/viddil_kultur.html (дата звернення 13.11.2016 р.).
7. Свиридюк Т. О. Шукаємо і знаходимо своє місце в полікультурній Європі / Т. О. Свиридюк // Іноземні мови. – 2009. – № 3. – С. 28–35.
8. Болгаріна В. Культура і полікультурна освіта /В. Болгаріна, І. Лощенова// Шлях освіти. – 2002. – №1. – С. 2–6.

Аліна Мельникова

ОСВІТНІ ІННОВАЦІЇ У ПРАКТИЦІ СУЧАСНИХ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ШКІЛ

Сучасний етап розвитку суспільства ставить перед системою освіти цілий ряд принципово нових проблем, обумовлених політичними, соціально-економічними, світоглядними і іншими факторами, серед яких слід виділити необхідність підвищення якості освіти. Збільшення академічної мобільності, інтеграції у світовий науково-освітній простір, створення оптимальних освітніх систем, підвищення рівня університетської корпоративності і посилення зв'язків між різними рівнями освіти.

Інновації (англ. Innovation – нововведення) – впровадження нових форм, способів і умінь у сфері навчання, освіти і науки. Будь-яке нововведення, поки воно ще не отримало масового поширення, можна вважати інновацією [1, с. 126].

Термін «інновація в освіті» почав використовуватися лише у середині 80-х років ХХ століття у зв'язку з процесами перебудови радянської освітньої системи. Проблема інноваційної діяльності в освітній сфері було присвячено чимало досліджень провідних вчених, серед яких Л. Ващенко, О. Козлова, Н. Артикуца, М. Поташник, М. Бургін, В. Журавльов, Н. Юсуфбекова, А. Ніколс, Г. Герасимова, Л. Ілюхіна, І. Беха, Л. Даниленко, І. Дичківська, М. Кларіна, О. Пехота, О. Попова, Л. Подимова, А. Прігожина, В. Сластьоніна, А. Хуторський та інші.

Як зазначають вчені, інновації в педагогіці з одного боку стали необхідністю, а з іншого вкрай ризикованою зоною через відсутність простих і ясних критеріїв оцінки. Вони вимагають, як правило, складної експертизи, яку сьогодні прирівнюють до виду дослідницької діяльності і яка вкрай залежна від суб'єктивного досвіду експерта. Інновації передбачають формування нових педагогічних реалій і виникнення нової культурної традиції. Аналіз робіт поданих на конкурс інноваційних розробок показав, що автори часто навіть не можуть аргументовано і осмислено уявити основну ідею і сутнісні характеристики власних нововведень, а вже тим більше не можуть пояснити сенс інновації для них самих. І хоча в разі не реалізованих інновацій говорити про ефект можна тільки імовірно, дослідження показало, що інновації в освіті можуть приносити як позитивний, так і негативний результат.

Вчені розглядають наступну складність пов'язану з технологією введення інновацій. Інноваційний процес полягає у формуванні та розвитку змісту та організації нового і являє собою сукупність процедур і засобів, за допомогою яких наукове відкриття або ідея перетворюються в соціальне, в тому числі, освітнє нововведення, що є як результатом інновації, а інноваційний процес, в найбільш загальному вигляді, розвитком трьох основних етапів: генерування ідеї; розробка ідеї в прикладному аспекті і реалізація нововведення в практиці. У зв'язку з цим, інноваційний процес є алгоритмом доведення ідеї до стадії практичного використання і реалізація пов'язаних з цим змін в соціально-педагогічному середовищі. Діяльність, що забезпечує перетворення ідей у нововведення і формує систему управління цим процесом може бути визначена як інноваційна діяльність [3, с. 12].

Ця діяльність може бути більш деталізована і тоді в ній виділяються наступні дії: визначення потреби в змінах; збір інформації та аналіз ситуації; попередній вибір або самостійна розробка нововведення; прийняття рішення про впровадження; власне саме впровадження, включаючи пробне використання нововведення; тривале використання нововведення, в процесі якого воно стає елементом повсякденної практики [1, с. 57].

Очевидно, що труднощі виникають на етапі впровадження, так як автор або авторська група повинні довести ефективність свого нововведення і знайти мотиви для того, щоб зовнішнє оточення приєдналося до групи прихильників нововведення і включилося в його апробацію.

На даний час метою інноваційної освітньої діяльності є якісна зміна особистості учня в порівнянні з традиційною системою. Це стає можливим завдяки

впровадженню в професійну діяльність не відомих практиці дидактичних і виховних програм, що передбачає зняття педагогічного кризи. Розвиток вміння мотивувати дії, самостійно орієнтуватися в одержуваній інформації, формування творчого нешаблонного мислення, розвиток дітей за рахунок максимального розкриття їх природних здібностей, використовуючи новітні досягнення науки і практики – основні цілі інноваційної діяльності.

Так, використання інформаційно-комунікаційних технологій дає можливість значно прискорити процес пошуку і передачі інформації, перетворити характер розумової діяльності, автоматизувати людську працю.

Сучасна школа повинна стати передовою в частині інформаційних технологій, місцем, де людина отримує не тільки необхідні знання, а й переймається духом сучасного інформаційного суспільства. Без застосування інформаційно-комунікативних технологій (ІКТ) освітня установа не може претендувати на інноваційний статус в освіті. Адже інноваційною вважається освітня установа, яка широко впроваджує в освітній процес організаційні, дидактичні, технічні та технологічні інновації та на цій основі домагається реального збільшення темпів і обсягів засвоєння знань і якості підготовки фахівців [2, с. 15-18].

У контексті інноваційної стратегії цілісного педагогічного процесу істотно зростає роль директора школи, вчителів і вихователів як безпосередніх носіїв новаторських процесів. При всьому різноманітті технологій навчання: дидактичних, комп'ютерних, проблемних, модульних і інших — реалізація провідних педагогічних функцій залишається за вчителем. З впровадженням в навчально-виховний процес сучасних технологій вчитель і вихователь все більше освоюють функції консультанта, порадирика, вихователя. Це вимагає від них спеціальної психолого-педагогічної підготовки, так як в професійній діяльності вчителя реалізуються не тільки спеціальні, предметні знання, а й сучасні знання в галузі педагогіки і психології, технології навчання і виховання. На цій базі формується готовність до сприйняття, оцінки та реалізації педагогічних інновацій [1, с. 75].

Так, у Полтавській гімназії №13 відбувається реалізація Програми розвитку гімназії, яка передбачає роботу закладу за Програмою для обдарованих дітей «Ерудит» та Програмою інформатизації.

Починаючи з 2009 року педагогічний колектив працює над такою темою: «Упровадження інноваційних технологій в навчально-виховний процес». Вибір її пояснюється тим, що ця система найбільш підходить для реалізації стратегічних завдань закладу, так як спрямована на самореалізацію особистості учня та вчителя, посилення цілеспрямованості, системності, індивідуалізації навчального процесу та самостійності учнів. З метою контролю за станом інноваційних процесів у закладі здійснюється моніторинг рівнів навчальних досягнень учнів (за класами, за предметами та індивідуальними досягненнями), фахової майстерності педпрацівників, результативності вчителів, учнів, комфортності навчання, стану здоров'я, моніторинг рівня навчальних досягнень учнів профільних та спеціалізованих класів.

Педагогічним колективом ведеться робота щодо вивчення теоретичних основ сучасних інноваційних технологій навчання. Систематично функціонують навчальні семінари, на яких розглядаються питання упровадження в навчально-виховний процес інновацій, зокрема, впровадження проектних технологій через

ІКТ, застосування мультимедійних технологій на уроці, вивчається література з даної педагогічної проблеми, обговорюються результати впровадження.

Таким чином, застосовуючи інноваційні технології в навчально-виховному процесі, вчитель має змогу зацікавити, стимулювати, мотивувати учня на рівні співробітництва та співтворчості.

Список використаної літератури

1. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології : підручник. 2-ге вид., допов. Київ, Академвидав. – 2012. – 352 с.
2. Сиротинко Г. О. Інноваційний розвиток освіти: проблеми переходу від теорії до практики / Г. О. Сиротинко // Управління школою. – 2005. – №1. – С. 15–18.
3. Поляков С. Д. Педагогическая инноватика: от идеи до практики. – М.: Педагогический поиск, 2007. – 167 с.

Софія Кравчук

ЧОМУ УРЯД СПРОЩУЄ СИСТЕМУ ОСВІТИ?

В українському суспільстві наростає незадоволення системою освіти. Зростає кількість громадян, які прагнуть здобувати освіту для дітей чи для себе за кордоном. Зростає кількість дітей, яких забирають на домашнє навчання через незадоволення середньою школою.

Ключова проблема системи освіти в Україні – невідповідність змісту і форм освіти вимогам XXI-го століття [1]. Від цього походить низка проблем:

1. Українська система освіти не відповідає європейській і кращим світовим системам.
2. Забюрократизованість системи на всіх рівнях, збереження основних елементів управління з радянських часів.
3. Критично низький соціальний статус учителя.
4. Нераціональне використання бюджетних коштів внаслідок домінування в системі освіти неринкових економічних відносин, сприятливе середовище для зловживань і корупції.
5. Вкрай низька ефективність освіти, відсутність системи забезпечення якості освіти.

Законопроектом “Про освіту”, поданим Урядом до Верховної Ради України, пропонується повне чи часткове вирішення цих проблем і здійснення першого етапу кардинального реформування освіти [2]. Що стосується початкової освіти, то початкова освіта нової школи поділятиметься на два цикли: перший, адаптаційно-ігровий (1-2 класи); другий, основний (3-4 класи).

Навчання буде починатися, як правило, з шести років. Діти з особливими потребами зможуть приходити до школи з іншого віку. Тривалість перебування в початковій школі для таких дітей можна буде продовжити з доповненням корекційно-розвивального складника. Якість освіти, зокрема з іноземної мови, буде підвищено в початковій школі. Навчання буде організовано за єдиним стандар-